

En ny og fornøielig
Wise
om
den ulykkelige Hattemager,

der i sine unge Dage gjorde saamange Kurve til Damerne, men bestandig til Kurven, og saaledes maa han nu paa sine gamle Dage glæde sig ved alle disse Kurve, der som en tung Bvrde har lagt paa ham og givet ham det Udseende, som Billebet her viser os.

Eftertryk forbydes.

Christiania.

Trykt og tilføjses hos H. E. Larsen

1873

卷之三

V box

Digitized by srujanika@gmail.com

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30 40 50 6

0 mm

præstegodts u. 113

113

Mel. Hr. Sinker drog over salten Hav.

Nu vil jeg forsøge saa godt jeg formaar
Mig selv for Plaser at beskrive;
Men jeg gjør blot dette, som vel man forstaar,
For Tiden blot at fordrive:

I tredie Person jeg beskrive mig vil,
For derved ei "Teg" at henvise;
Men være man maa i Bedømmelsen mild,
Dog haaber jeg Alt vil sig føje.

Hvad hele hans ydre Væsen angaar,
Saa haver man blot at erindre,
At han, end de Fleste i Ungdommens Aar,
Er pen, hverken mer eller mindre.

Dog findes der enkelte Dele, som ei
Bidrager til ham at besmykke,
Og derfor ei har han paa Jordlivets Bei
Hos Pigerne gjort nogen Lykke.

Det Første, som falber i Diet, naar man
Beser ham fra Hoden til Hagen,
Er vistnok den kejteve Plumphed, som han
Saa tydelig lægger for Dagen.

Thi Alt, hvad som kaldes for Takt og Honør
Fra ham er betydelig borte,
Saa at i den Retning han ligner en Stør
Med Ruxer behængt og en Skjorte.

Thi ligesom denne, han lang er og smal
Og stiv baade oppe og nede,
Saa man skulde tro, at han mangled total
De allernødwendigste Led.

Han rigtignok engang var temmelig myg
Og smidig med Ben, og med Hænder,
Han kyssed sig bag, og fordobled sin Ryg
Og hængte i Tær og i Tænder.

Men Storheden la'r vi passere forbi
For nu at betragte hans Lemmer,
Om disse desværre vi Alle maa si'e
Med Kroppen ei overensstemmer.

Thi ham af Naturen de blevne forceret
Herkuliske alt ved hans Fødsel,
Og i denne Retning den altsaa har vært
Godhjertet og gavmild, — ja ødsel.

Hans Lægger og Laar i det Hele ta't smaa
Bækker just ikke Opsigt af Mange;
Men Fodderne ere fra Hæl og til Taa
Vist henimod tolv Tommer lange,

Naturligvis tykke i Forhold dertil
Og Bredden, — den Grænder ei kjender,
Saa ligne man kan, — det vil si'e hvis man vil
Hans Fodder med to Planke-Ende.

Af sværeste Slags er hans Støoler og Sto,
Og det bli'r bekræftet af Flere,
At dersom han bare var stærk i sin Tro
Paa Havet han kunde spadsere.

Men dette forstaar sig, er Allsammen blot
Uskadelig Wittighedspile,
Som vistnok er dannet af latterlig Spot
Men hvoraf man „fravendt“ maa smile.

Med Hensyn til Hænder og Arme, saa er
De ogsaa antagelig svære;
Men dog ikke større, end de hos Enhver
Af Havgudens Sønner bør være.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

0 mm

Thi Muskler og Sener og Næver og Klør
Man temmelig ofte behøver;
Og om det vansirer, det ingenting gjør,
Selv om man saa ud som en Røver.

Lidt lav er hans Vandet, og deshydermer
Den temmelig skjules af Haaret,
Som langt er som oftest, thi sjeldent man ser
Hans fivstrikke Haarlug beskaaret.

Ei Munden er mere end passelig stor
Begavet med kraftige Tænder;
Og Hagen sig — hvorpaas Skjæg dagligdags gror
Til Trappefaønen bekjender.

Hans Dragt er uordentlig i høieste Grad
Tidt fillet man ser ham og beget,
Mod Brugen af Maalen han nærer et Had,
Der stedse har været ham eget.

Og er for Exempel hans Buxer itu,
Som ofte naturligvis hænder,
Saa tankeløst da i et eneste Nu
Blot Indsiden udad han vender.

Temperementet er fyrigt og Blodet er hædt
Let smulner hans Hjerte af Brede;
Men denne forandres og temmelig let
Til Lyftighed, Lætter og Glæde.

Sædvanligvis er han i prægtig Humør
Ei sørget han stort for i Morgen,
Og let gjør ham Glæden i Hovedet ør,
Og let rømmer Breden og Sorgen.